

Kuulma, seit minna ollen raskesti maas
haige. Nebbane agga kes ikka tarb on,
kostis: Minna waaton et ni paljo jälgesi
semina auko sisse lämud, et agga mitte üks
ainus taggasid tulnud. Sepärrast ma kar-
dan, et need jälged mind kohhutawad.

Oppetus.

Kes korra pöllend, kardab tuld. Üks
moistlik Jumimenne ei ussu nenda pergeste,
vaid tenima mõtleb hästi járrele enne
kui ta middagid ennese ette wottab. On-
nis on se, kes teiste önnetusse läbbi targe-
maaks saab!

Koer.

Üks koer, kes übhe hea perremehhe jures
hästi sai sõotud, tüddis wumaks perremeh-
he leiva koored, pudro ning libhakondid
süa.

Leiva peäle ta haistas, näris nattuke,
järis mahha ning tahis selge libha sada.

Ta

Ta läbheb omma perremehhe jurest ärra
ning otsib libha, agga ükski andis temma-
le sedda. Nenda ta käis monningad pâ-
wad ühhest ärra teise jure. Kõht olli juh,
ha sisse langend ning nenda partnud et keik
koniid olid nähha. Wimaks ei woi koer
ennam ennast aitada, sepärrast tulleb tem-
ma hopis ferwastud ning nälga pârrast
pool surnud omma endise perremehhe jure
taggasid, ning paalub, et perremees piddi
ommeti temmale andma rabbad ning vih-
hud mis teistele koordede elupäri ei külba.
Hea kül, ütles perremees, ma tahhan bat-
suda. Siis juhhatas ta tedda Fambi,
ning näitis temmale leiba, pudro ning lib-
halondid. Juba Koer libbas mofkad
ning mõtles ennast õigete täide neelma.
Koga perremees wottis leiba, haistas peäle
ning ütles: Kallis leib on hallitand, se ei
olle so meeles pârrast. Pudro katsumas üt-
les jälle: Se on happyks jänud ning teebs
)(

511